

Sygn. akt VI Gz 76/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Barczak-Sobierajska, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w T.

przeciwko A. D.

o zapłatę

w przedmiocie nadania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 grudnia 2016r., sygn. akt V GNC 2560/16

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Barczak-Sobierajska Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy nadał swojemu nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla klauzulę wykonalności (k. 24) wskazując, że nakaz uprawomocnił się w dniu 30 września 2016 r., a zatem stanowi tytuł egzekucyjny w ujęciu art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. Sad ten podkreślił, że odpis nakazu został doręczony pozwanemu na adres podany w pozwie, ujawniony w CEIDG do rąk dorosłego domownika (k. 56-56, s. 2).

Pozwany w zażaleniu na to postanowienie domaga się jego uchylecia zarzucając, że nie otrzymał nakazu zapłaty, a o jego wydaniu dowiedział się od komornika z zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Od 09 lutego nie prowadzi działalności gospodarczej. Skarżący wniósł o przesłuchanie świadków na okoliczność nie przebywania pod podanym adresem i nieprawidłowości doręczenia (k. 34-35).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c., tytułem egzekucyjnym jest prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu orzeczenie sądu. Nakaz zapłaty wydany na podstawie weksla, który w myśl art. 492 § 3 zd. 1 k.p.c. staje się natychmiast wykonalny po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia.

Istota problemu w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy odpis nakazu zapłaty został pozwanemu doręczony w dniu 15 września 2016 r., jak przyjął Sąd pierwszej instancji:

Odpowiedź na postawione pytanie jest twierdząca.

Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.c., jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, jeżeli osoba ta nie jest przeciekiem adresata w sprawie i podjęła się oddania mu pisma. Przepis ten normuje instytucje tzw. doręczenia zastępczego, którego skuteczność nie zależy od tego, czy dorosły domownik był upoważniony przez adresata do odbioru korespondencji (postanowienie SN z 10.8.1999 r., II CZ 80/99, Legalis). Odpis nakazu zapłaty został doręczony pod wskazany przez powoda adres, uwidoczony w CEIDG (k. 17 i 48-48, s. 2), i oddany matce pozwanego, która potwierdziła ten fakt podpisem na „potwierdzeniu odbioru” (k. 27). Ustawodawca w art. 138 § 1 k.p.c. wprowadził domniemanie prawidłowości doręczenia, którego podstawą jest dokonanie doręczenia do rąk osoby innej niż adresat, a wnioskiem prawidłowość tak dokonanego doręczenia. Wprawdzie domniemanie skuteczności doręczenia jest wzruszalne, ale in concreto nie ma podstaw do uznania, że skarżący je wzruszył. Nie ma też podstaw w postępowaniu zażaleniowym do prowadzenia dowodów osobowych na tę okoliczność tym bardziej, że skarżący podnosi jedynie, iż nie mieszka pod wskazanym adresem. Inną sprawą jest przeprowadzenie tych dowodów w razie złożenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty.

Z przedstawionych względów nakaz zapłaty stanowił tytuł egzekucyjny w znaczeniu art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c., któremu słusznie Sąd a quo nadał klauzulę wykonalności. Tym samym zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu (art. 3385 w zw. z art. 397 § 3 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Barczak-Sobierajska Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)